



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 553/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Belovičom, Hviezdoslavova 225/4, Trnava, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/2/2003 takto

### r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/2/2003 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **15 000 eur**, ktoré **j e** mu Krajský súd v Trnave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Krajský súd v Trnave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/2/2003. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie

označených práv, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných priet'ahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 15 000 eur a náhradu trov konania. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 553/2025-11 zo 14. októbra 2025 prijal ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že je proti s'ťažovateľovi pred krajským súdom vedené trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. S'ťažovateľ uvádza, že trestné konanie trvá pred krajským súdom po dobu viac ako 23 rokov, keď obžaloba bola na neho a spoluobvineného [REDAKOVANÉ] podaná 3. februára 2003, pričom do času podania ústavnej s'ťažnosti nie je vec právoplatne skončená. S'ťažovateľ poukázal aj na to, že k právoplatnému skončeniu veci nedošlo ani po náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 475/2020-43 z 11. februára 2021, ktorým ústavný súd vo vzťahu k spoluobžalovanému [REDAKOVANÉ] rozhodol o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, krajskému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 8 000 eur a náhradu trov konania.

3. S'ťažovateľ v podanej ústavnej s'ťažnosti zvýraznil, že k trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu, „malo dôjsť v roku 1998 a 1999, pričom trestné stíhanie je vedené už viac ako 26 rokov.“, keď je „neakceptovateľné a neprípustné, aby trestné konanie v označenej trestnej veci nebolo ani po viac ako 26 rokoch právoplatne ukončené.“, pričom on sám „svojim konaním nespôsobil žiadne priet'ahy v konaní a v prípade potreby sa vždy riadne dostavil na hlavné pojednávanie, či iný procesný úkon vo veci.“. S'ťažovateľ je toho názoru, že „vec ani zo skutkového, ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti. V uvedenej trestnej veci sa nejdená o natoľko zložitú skutkovú a právnu vec, aby nemohla byť skončená počas 23 rokov.“, keď prípadné uloženie trestu „s odstupom viac ako 26 rokov by nebolo v súlade s účelom trestu, tak ako ho má na mysli ustanovenia § 34 Tr. zák. Napriek tomu je však neustále v situácii právnej neistoty súvisiacej s hrozbou uloženia trestu.“, pričom sa vedené trestné stíhanie výrazným spôsobom podpísalo na jeho psychickom a fyzickom zdraví.

## II.

### Vyjadrenie krajského súdu

4. Krajský súd v rámci svojho vyjadrenia k veci poskytol prehľad vo veci vykonaných úkonov v napadnutom konaní v čase po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 475/2020-43 z 11. februára 2021 a zvýraznil, že vzhľadom na skutočnosť, že s'ťažovateľ a spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ] trvali na osobnom výsluchu prokurátorom navrhnutých svedkov, svedkov – poškodených a znalcov, postupne bolo realizované dokazovanie v rozsahu, ako ho navrhol prokurátor pri podaní obžaloby. Vo veci bolo postupne vypočutých viac ako 40 svedkov, pričom až v dňoch 9. apríla 2025 až 15. apríla 2025 obžalovaní oznámili prostredníctvom svojich obhajcov, že netrvajú na tom, aby boli zvyšní svedkovia vypočutí osobne, ale súhlasia s prečítaním ich výpovedí z prípravného konania. Krajský súd uznesením zo 6. októbra 2025 zastavil trestné stíhanie spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý 29. augusta 2025 zomrel, a krajský súd predpokladá ukončenie dokazovania na hlavnom pojednávaní nariadenom na 24. november 2025,

keď by malo dôjsť aj k vyhláseniu rozhodnutia vo veci samej. Na postup krajského súdu v napadnutom konaní mala vplyv aj dlhodobá práceneschopnosť zákonného sudcu a jeho následný odchod z pozície sudcu a od tejto skutočnosti odvodená potreba pridelenia veci náhradnému sudcovi, v dôsledku čoho došlo k zrušeniu už nariadených termínov hlavného pojednávania, dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav súdneho znalca Ing. Kočnera, pre ktorý napokon nebolo možné pristúpiť k jeho vypočutiu na hlavnom pojednávaní, v dôsledku čoho sťažovateľ následne netrval na osobnom vypočutí znalca v konaní pred súdom, ako aj správanie sťažovateľa a jeho obhajcu, pre ktorých ospravedlненú neúčast' musel byť odročený nariadený termín hlavného pojednávania na 25. november 2020 a 4. november 2024.

5. Ústavný súd konštatuje, že vyjadrenie krajského súdu z 29. októbra 2025 nezaslal na vyjadrenie právneho zástupcovi sťažovateľa z dôvodu, aby jeho prípadné vyjadrenie neovplyvnilo rozhodnutie ústavného súdu pri posúdení merita veci a ani pri rozhodnutí o výške priznaného finančného zadost'učinenia.

### III.

#### Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

##### III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

6. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). V trestných veciach k nastoleniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastoľujúcimi práva a povinnosti (IV. ÚS 536/2021, IV. ÚS 358/2022, IV. ÚS 103/2023).

7. V trestných veciach je cieľom čl. 6 ods. 1 dohovoru zabezpečiť to, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa o tomto obvinení rozhodlo (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabráňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968). Posudzované obdobie začína v zásade vtedy, keď je osoba obvinená (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63, bod 18), ale, zohľadňujúc okolnosti prípadu, môže začať aj skôr, napr. zadržaním (už citovaný Wemhoff, bod 19), a končí oslobodením alebo odsúdením (už citovaný

Wemhoff, bod 18, König proti Spolkovej republike Nemecko z 28. 6. 1978, séria A, § 98). Osobitne z dôvodu predmetu trestného konania, ktorým je rozhodovanie o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa, sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (Bagetta proti Taliansku z 25. 6. 1987, II. ÚS 32/03, III. ÚS 183/05, III. ÚS 411/2021, IV. ÚS 62/2024).

8. Prieťahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplývať, že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

9. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť aj v trestnom konaní taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021, III. ÚS 411/2021, IV. ÚS 388/2025). Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 1 a § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku pri nariadení hlavného pojednávania urobí predseda senátu všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prejednať a rozhodnúť bez jej odročenia.

### **III.2. Posúdenie veci:**

10. Pri posudzovaní dĺžky trestného konania zohľadňuje Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) viaceré okolnosti, medzi nimi zložitost' prípadu, správanie sťažovateľa a postup zodpovedných orgánov (Chiarello proti Nemecku z 20. 6. 2019, sťažnosť č. 497/17, bod 45).

11. Ústavný súd v rámci posúdenia veci vychádzal z dvoch skutočností. Prvou je nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 475/2020-43 z 11. februára 2021, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 2/2003, prikázal krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 2/2003 konať bez zbytočných prieťahov, sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 8 000 eur a náhradu trov konania. Ústavný súd v predmetnom náleze posúdil napadnuté konanie krajského súdu so záverom, že (bod 20) „Dĺžka trestného súdneho konania vo veci sťažovateľa od podania obžaloby až do času rozhodovania ústavného súdu predstavuje dobu viac ako osemnásť rokov, čo je z globálneho hľadiska a tiež s prihliadnutím na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúci si z hľadiska požiadavky plynulosti konania osobitnú starostlivosť doba bezprecedentná a ústavnoprávne neakceptovateľná.“

12. Ústavný súd, (i) vychádzajúc zo záverov svojho nálezu č. k. II. ÚS 475/2020-43 z 11. februára 2021 (bod 20), (ii) zohľadňujúc neprehradiateľnú skutočnosť, ktorou je doba trestného stíhania sťažovateľa, ktorá ku dňu podania ústavnej sťažnosti 3. októbra 2025 predstavuje v časti konania pred súdom (odo dňa podania obžaloby na sťažovateľa 2. februára 2003) dobu 22 rokov

a 8 mesiacov a celkovo dobu 26 rokov, pričom k trestnej činnosti, ktorej sa mal sťažovateľ dopustiť, malo dôjsť v rokoch 1998 až 1999, a (iii) prihliadajúc aj na to, že na urýchlenie postupu krajského súdu v napadnutom konaní nemal zásadnejší vplyv ani krajskému súdu adresovaný príkaz ústavného súdu konať bez zbytočných prietahov, konštatuje, že samotná dĺžka trestného konania vedená proti sťažovateľovi je v jej sumári extrémna (napr. I. ÚS 306/2016, I. ÚS 100/2017, III. ÚS 411/2021, IV. ÚS 303/2022, IV. ÚS 375/2025) a nemožno ju uspokojuivo odôvodniť komplikovanou procesnou situáciou, skutkovou náročnosťou veci, zložitou právnou otázkou, o ktorých je potrebné v konaní rozhodnúť, či potrebou znaleckého skúmania. Vzhľadom na to nepovažoval ústavný súd už za potrebné hodnotiť tri východiskové kritéria na posúdenie toho, či v danom prípade došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu), tak ako k tomu v rámci svojej judikatúry štandardne pristupuje (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, IV. ÚS 64/2020, obdobne aj Chiarello proti Nemecku z 20. 6. 2019, sťažnosť č. 497/17, bod 45).

13. Naopak, ústavný súd v súvislosti s dobou trestného stíhania sťažovateľa akcentuje, že ani právne či skutkovo najnáročnejšie súdne spory vo všeobecnosti nesmú trvať takú dlhú dobu, lebo platí zásada „oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou“ (Lopatin & Medvedevskiy proti Ukrajine z 20. 5. 2010, bod 75, sťažnosť č. 2278/03, obdobne tak aj I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, IV. ÚS 21/2018).

14. V konečnom dôsledku ústavný súd opätovne pripomína, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03 I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, IV. ÚS 66/2023). Ústavný súd vníma problém nadmernej zaťaženia všeobecných súdov, avšak zároveň poukazuje na to, že je úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému právo na rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006, sťažnosť č. 75529/01, bod 129). Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, sťažnosť č. 20950/92, bod 64). Taktiež opakované zmeny zákonného sudcu, ktoré spomaľujú konanie z dôvodu, že nový sudca sa musí s vecou oboznámiť, štát nezaväzuje jeho povinnosti týkajúcich sa požiadavky primeranej lehoty (Lechner a Hess proti Rakúsku z 23. 4. 1987). Opakované pridelenie predmetnej veci zákonným sudcom na prerokovanie a rozhodnutie teda nemožno považovať za relevantnú procesnú aktivitu všeobecného súdu, pričom táto aktivita je dôsledkom iných, s konaním bezprostredne nesúvisiacich skutočností – napr. personálne zmeny na súde, práceneschopnosť zákonného sudcu a pod. (II. ÚS 444/2014). V konečnom dôsledku nerešpektovanie požiadavky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. požiadavky na konanie bez zbytočných prietahov) sa môže negatívnym spôsobom prejaviť na dôveryhodnosti justície ako takej (Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994, bod 61).

15. Ústavný súd preto sťažovateľovi vyhovel a výrokom 1 tohto nálezu vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/2/2003 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na to, že ústavný súd vo svojom náleze č. k. II. ÚS 475/2020-43 z 11. februára 2021 už raz prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, návrhu sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 4 nálezu).

#### IV.

##### **Primerané finančné zadost'učinenie**

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

18. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

19. Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 15 000 eur z dôvodu prietáhov v napadnutom konaní majúcich povahu až odopretia spravodlivosti a dopadu trestného konania na jeho osobný život.

20. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, tiež Zongorová proti Slovenskej republike z 19. 1. 2010, sťažnosť č. 28923/06 a Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike zo 7. 7. 2009, sťažnosť č. 42561/04).

21. Vychádzajúc zo záveru ústavného súdu o extrémnych prietáhoch v napadnutom konaní (26-ročná doba trestného stíhania sťažovateľa, z čoho viac ako 22 rokov v konaní pred súdom), predmetu konania a jeho významu pre sťažovateľa, a s poukazom na judikatúru ústavného súdu a EŠLP v obdobných veciach (Martin Castro a iní proti Portugalsku z 10. 9. 2008, Engelhardt proti Slovenskej republike z 31. 8. 2018, séria rozsudkov vo veciach Apicella, Cocchiarella, Ernestina Zullo, Guiseppe Mostacciuolo č. 1, Guiseppe Mostacciuolo č. 2, Giuseppina a Orestina Procaccini, Musci a Riccardi Pizzati proti Taliansku z 10. 11. 2004) priznal ústavný súd sťažovateľovi plnú výšku ním požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia v sume 15 000 eur (bod 2 výroku nálezu).

22. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil aj judikatúru EŠLP (Scordino a ďalší proti Taliansku z 27. 3. 2003, sťažnosť č. 36813/97 oddiel I, Horváthová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 74456/01, Palgutová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 9818/02, Švalík proti Slovenskej republike z 15. 2. 2005, sťažnosť č. 51545/99).

## V. Trovy konania

23. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

24. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

25. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025, a to prevzatie a príprava zastupovania a písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za 2 úkony právnej služby patrí sťažovateľovi náhrada trov konania vo výške 742 eur a dvakrát režijný paušál vo výške 29,68 eur, spolu tak 771,68 eur (bod 3 výroku nálezu).

26. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 13. novembra 2025**

**Ladislav Duditš**  
**predseda senátu**